gaar der et stort Arbejde for Præsidenten. I Reglen indfinder hun sig i den By, i hvilken Kongressen skal holdes, mindst en Maaned før Tidspunktet for denne og ordner alle Enkeltheder med de stedlige Ledere. Det er dette Forhold, der gør sig gældende ved den forestaaende Kongres i Juni Maaned, og som København drager Fordel af. Paa Gennemrejsen til Stockholm vil Mrs. Chapman Catt opholde sig her i nogle Dage og har lovet at tale ved et stort offentligt Møde i Koncertpalæet d. 21. April.

Mrs. Cat har fra sit Ophold i København i 1906 mange Venner og Beundrere, som med Glæde vil hilse hende Velkommen. Desværre har Mrs. Catt, som nu er Enke for anden Gang, nylig gennemgaaet en meget alvorlig og langvarig Sygdom, der dog nu er lykkelig overstaaet. »Kvinden og Samfundet« knytter det Ønske til sin Velkomsthilsen, at Opholdet i de skandinaviske Lande maa blive ikke alene behageligt for Mrs. Chapman Catt, men ogsaa maa give hende nye Kræfter til hendes store Arbejde.

Den »lille« Grundlovsændring og — »en endnu mindre«.

Piper i Landstinget $^{20}/_{3}$ 1911: »Vi have Ting at beskæftige os med af ganske anderledes Vigtighed for Folk og Land, end denne Sag kan være i Øjeblikket«.

Disse Ord fra Grundlovsforslagets Behandling i Landstinget, disse Ord, som falder tungt som Jorden fra Graverens Spade paa Kistelaaget, de bør ikke desto mindre virke paa os Kvinder oplivende som et Basunstød, faa os til at slaa Øjnene rigtig op, se paa hverandre og sige med det lille Nik, som lover saa meget for Fremtiden: »Nu maa det være nok; nok med alle disse ærbødige Ansøgninger og Tiggergange; nok med disse Interpellationer fra Valgtribunerne, hvis Besvarelse dog har vist sig ikke at binde sin Mand, nok med al denne Handlen og Prangen med en Sag, som ikke en Gang dens tilsyneladende Forkæmpere har vist sig i Stand til at vurdere efter Fortjeneste. To Gange har vi nu set vort Krav om politisk Valgret fremtræde i Tinget under Eskorte af de demokratiske Garantier, som ligger i Valgrettens Udvidelse til Tyendet og de 25aarige, én Gang har vi set det eskorteret af Kravet om en Landstingsreform. Var vor Sag da ikke god nok til at gaa alene? — eller — var den maaske *for* god, *for* indlysende og uafviselig til at slippe for at gøre Tjeneste som Slæber af andre, mindre indlysende Sager?«

Dette Spørgsmaal maa vi Kvinder stille os selv, mens vi endnu har i frisk Erindring de Ord, hvormed det frikonservative Partis Ordfører afviste Grundlovsændringen i Landsthinget: »Under Hensyn til den Sympathi, som vi har for Kvindernes politiske Valgret, og under Hensyn til den absolute Mangel paa Sympathi, som vi har for Nedsættelsen af Aldersgrænsen til 25 Aar, ville vi ikke indlade os paa o. s. v. — — —« thi disse Ord indeholder en utvetydig Tilkendegivelse af, at det ikke saa meget var Kravet om Valgrettens Udvidelse til Kvinderne, som dette Kravs Eskorte, der rejste Hindringen fra dette Partis Side, ligesom vi ogsaa har Grund til at tro, at blandt de Ting, Højres Ordfører sagde, han fandt tiltalende ved Grundlovforslaget og ikke helt forkastelige, var ogsaa Kvindernes politiske Valgret. — Men selv om dette kun er Antagelser, saa er Sandheden om Kvindernes politiske Valgret dog uimodsigelig den, at aldrig er der endnu blevet afæsket Partierne i begge Ting en Erklæring om, hvorledes de forholdt sig til dette Krav alene, altid har de samtidig skullet svare paa, hvorledes de forholdt sig til flere andre, dette Krav i Virkeligheden uvedkommende Spørgsmaal, og disse Spørgsmaal har plumret Vandene og fortaaget Svarene for os, saaledes at vi har været ude af Stand til at afgøre, hvor vi havde vore Venner og hvor vore Modstandere. Derfor er heller aldrig nogen Sag bleven